

CÁNH CỦA MẮT TRĂNG

Tiểu thuyết

SONG TÂM QUYÊN
dịch

ASAMI ISHIMUCHI

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

THÔNG TIN EBOOK

Tên sách

Cánh cửa mặt trăng

Nguyên tác

Tsuki no Tobira

Tác giả

Asami Ishimochi

Dịch giả

Song Tâm Quyên

Nhà xuất bản

NXB Thanh Niên

Đơn vị phát hành

Công ty TNHH Thương mại & Dịch vụ Văn hoá Đình Tị

Số trang

352

Kích thước

14,5 x 20,5 cm

Giá bìa

99.000 VNĐ

Năm xuất bản

Tháng 3/2018

Nguồn sách

PlanetVN

Tạo ebook

PlanetVN

Ngày hoàn thành

Đang kiểm tra chính tả

GIỚI THIỆU VỀ TÁC PHẨM

Vào ngày xảy ra hiện tượng nguyệt thực toàn phần, khi mặt trăng bị che khuất hoàn toàn, cánh cửa dẫn tới một thế giới khác tốt đẹp hơn, hạnh phúc hơn sẽ mở ra.

Ishimine Takashi muốn bước qua cánh cửa đó và sống mãi mãi hạnh phúc cùng những học trò của ông. Nhưng một rủi ro đáng tiếc đã xảy ra khiến ông bị bắt trước thời điểm quan trọng đó đúng ba ngày. Ba người học trò thân tín nhất của Ishimine lên một kế hoạch táo bạo – cướp máy bay – nhằm mục đích buộc Sở cảnh sát tỉnh Okinawa phải thả Ishimine vào đúng buổi tối diễn ra nguyệt thực toàn phần. Liệu kế hoạch của họ có thành công? Liệu Ishimine và những học trò của ông có kịp bước qua khi cánh cửa mặt trăng mở ra?

Một câu chuyện mang nhiều tình tiết kỳ lạ và bí ẩn với cái kết đầy ly kỳ sẽ khiến bạn không thể rời mắt khỏi từng trang sách.

GIỚI THIỆU VỀ TÁC GIẢ

Sinh năm 1966 tại Ehime, Nhật Bản. Ông học khoa học tự nhiên tại trường đại học Kyushu. Sau khi tốt nghiệp, ông vào làm ở một công ty thực phẩm. Năm 2002, ông ra mắt truyện dài *Đóa hồng Ireland* được đề cử giải PAPP-ONE của Nhà xuất bản Kobunsha. Cuốn tiểu thuyết thứ hai ***Cánh cửa mặt trăng***, xuất bản năm 2003, được xếp hạng cao và được đề cử giải thưởng của Hội Nhà văn Trinh thám Nhật Bản.

Một số tác phẩm của tác giả Asami Ishimochi:

Đóa hồng Ireland

Mê cung nước

Con thuyền của Selinuntius

Kẻ địch vô diện

Cánh cửa vẫn được đóng nguyên như thế

MỤC LỤC

Chương mở đầu

Chương kết thúc

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Ở hội trại.

Trăng sáng vắng vặc.

Bước ra khỏi lều sẽ thấy ánh trăng xanh chiếu rọi qua những tán lá cây. À không, nói chiếu rọi là không chuẩn. Ánh trăng xanh đó có lẽ là màu xanh của bầu không khí này. Và chính bản thân chúng ta, cả cây cỏ, cũng đều hít thở bầu không khí trong xanh này.

Murakami Satomi đi bộ trong bầu không khí xanh trong ấy. Cô đi qua giữa những hàng cây, rồi hướng ra phía bờ biển. Trăng sáng thế này chẳng cần tới đèn pin làm gì. Ánh trăng chiếu vào chiếc dây đeo cổ trên ngực cô lấp lánh.

Đảo Okinawa vào tháng Tư, ban ngày thì nắng và nóng chảy mỡ, nhưng buổi tối lại không nóng tới mức đó, nhiệt độ vừa phải. Trước mỗi mùa mưa, thông thường thời tiết rất đẹp. Biển hơi đục một chút nhưng thời tiết lại dễ chịu.

Trên con đường nhỏ dẫn ra bờ biển, cô gặp Makabe Yousuke. Makabe đang cầm một chai rượu Awamori và một cái cốc nhôm Sierra.

“Này!” Makabe nói nhỏ. “Tụi trẻ ngủ chưa?”

Satomi khẽ gật. “Tụi trẻ ngủ ngoan cả rồi. Giờ Yoshimura đang trông chúng.” Cô vừa hướng về Makabe vừa nhoẻn miệng cười và nói. “Ban ngày nô như thế cơ mà, anh nhỉ!”

Hình như Makabe đang nhớ lại cảnh lũ trẻ nô đùa lúc trưa hay sao mà mặt cười tươi thích chí.

“Ban sáng, lúc tập trung ở cảng Tomari, mặt chúng cứ ỉu xiu, cúi gằm suốt, thế mà...”

“Đúng là sư phụ tài thật. Cứ tiếp xúc với sư phụ là ai cũng khỏe re.”

Satomi nói, thở dài nhẹ nhõm. Sư phụ được nhắc tới đó chính là ông Ishimine Takashi, người đã tổ chức hội trại này. Tụi trẻ gọi ông là “thầy giáo” nhưng đội ngũ nhân viên của trại lại gọi là “sư phụ”.

Makabe cũng gật đầu.

“Đúng thế. Có cả kẻ lại khỏe quá và đang làm tình nguyện viên ở chỗ như thế này nữa ấy chứ.”

Satomi bị trêu, sừng mặt lên. Satomi tham gia hội trại này khi cô hai mươi tuổi. Giờ cô đã trưởng thành hơn, nhiệt tình phụ giúp các công việc ở trại dưới sự dẫn dắt của sư phụ, nhưng vẫn không quên cảm xúc của mình lúc đó.

Còn Makabe vốn tuyệt nhiên không có ý định tham gia vào những hình thức hội trại như thế này. Anh tính tình dứt khoát và có thân hình vạm vỡ. Nói một cách đơn giản, anh là kiểu người hoàn toàn không hiểu được những người dễ yếu đuối như Satomi. Nhưng anh lại có tình yêu thương sâu sắc đối với lũ học trò. Đó hoàn toàn không phải là lòng thương hại đối với những người yếu đuối. Chắc hẳn chính chuyện anh đã trải qua nỗi đau khi vợ con mất đi trong vụ tai nạn đã khiến anh có thêm quyết tâm tham gia các hoạt động cùng với sư phụ.

“Sư phụ đang ở bờ biển nhỉ?”

“Đúng. Sư phụ đang ngồi cùng với anh Kaki.”

Makabe vẫy vẫy chai rượu Awamori đang cầm ở tay phải, tay trái cầm ba chiếc cốc, rồi lấy ra một gói mực khô.

Có cảm giác khi ra hân ngoài bờ biển, ánh trăng còn sáng hơn nữa. Thật tĩnh lặng. Ánh trăng như một vật liệu hút âm, nuốt chửng các tạp âm xung quanh. Có thể nghe thấy tiếng thủy triều nhưng với Satomi, đó không phải là âm thanh mà là một phần của cảnh vật.

Hai người quay trái, quay phải để tìm sư phụ. Dưới trăng sáng, họ tìm thấy ngay. Sư phụ đang ngồi trên bãi cát trước mặt, cách họ đúng mười mét. Kế bên là một người đàn ông tầm bốn mấy cũng đang ngồi. Đó là Kakizaki Osamu.

Khi Satomi và Makabe tiến lại gần, sư phụ từ từ nhìn về phía họ. Nhìn rõ đôi mắt sáng ngời, ngay cả dưới ánh trăng. Tự dưng tim Satomi đập rộn ràng. Cô biết sư phụ hơn mười năm nay, vậy mà tới tận bây giờ vẫn thấy bối rối trước ánh mắt của sư phụ. Hoàn toàn không phải là vì sư phụ đẹp trai. Dưới mái tóc cắt ngắn là khuôn mặt tròn như quả trứng luộc. Mắt to, mũi tẹt và nhỏ, môi mỏng. Nếu chỉ nhìn đơn thuần mỗi khuôn mặt không

thôi thì khó mà nói đó là một người đàn ông đẹp đúng chuẩn. Nhưng khuôn mặt đó lại có sức hút. Dù có lẫn trong bao nhiêu người đi nữa, ta vẫn cứ tìm thấy một cách tự nhiên. Ngược lại, hễ không tìm thấy được, ta sẽ cảm thấy như bị mất mát thứ gì đó khó diễn tả thành lời. Sư phụ có khuôn mặt kiểu đó.

“Mọi người đã vất vả cả ngày rồi.”

Sư phụ nói. Giọng nói vọng thẳng vào trong tim chứ không phải ở bên tai nữa.

“Vâng, sư phụ cũng vậy ạ.”

Satomi vừa đáp lại vừa ngồi xuống bãi cát. Makabe đặt chai Awamori và mấy cái cốc lên bãi cát.

“Nào, chúng ta cùng uống Awamori để kết thúc công việc của một ngày!”

Makabe mở nút chai Awamori rồi rót rượu vào bốn cốc.

“Cảm ơn mọi người đã làm hết sức ngày hôm nay.”

Sư phụ nói thế xong nâng cao cốc rượu. Tất cả mọi người cùng nâng cốc theo. Rất tự nhiên, mọi người cùng giơ những chiếc cốc về phía mặt trăng, nhìn khá hay.

“Uống cạn nào!”

Satomi vừa nhìn trăng vừa nói.

Rượu Awamori thật ngon. Từ hồi học tiểu học, cô không mường tượng được bản thân mình lớn lên sẽ như thế nào. Cuộc sống gia đình, cuộc sống ở trường học, rồi cả bản thân mình sẽ thay đổi ra sao. Hồi đó, tất cả đều mờ mịt. Cô không những không biết người lớn là như thế nào mà còn không biết mình có sống tới lúc trở thành người lớn không nữa. Cô chỉ có thể nói đơn giản thế này: Tôi đã không thể tưởng tượng được cảnh mình vừa ngồi ngắm trăng vừa uống rượu Awamori ở đảo Okinawa.

Tất cả đều là nhờ sư phụ. Cô đã gặp sư phụ hồi cô mười hai tuổi, và đời cô đã thay đổi. Theo như lời sư phụ nói, cô đã trở lại với bản chất vốn có của mình. Dù cuộc sống không được xông xênh lắm nhưng Satomi vẫn hạnh phúc.

“Tụi trẻ đã khỏe trở lại nhỉ.”

Makabe vừa ngược nhìn trắng vừa nói. Kakizaki gật gù.

“Cả nét mặt lẫn sắc mặt, thậm chí thần thái cũng thay đổi. Tất nhiên là theo hướng tích cực. Nhìn thế là đủ thấy chúng thích hội trại này thế nào.”

“Yoshikazu, Daichi và cả Hiroko đều là những đứa trẻ ngoan.” Sư phụ nói.

“Các em ngoan nhưng...” Kakizaki nói. “Có lẽ bố mẹ các em nên chú ý thêm thì hơn.”

“Ý anh là sao, Kaki?” Mặt Makabe tỏ vẻ hoài nghi.

“Là bố mẹ của Daichi ấy.” Nét mặt Kakizaki hiếm khi khó chịu như thế. “Bố Daichi đã dẫn em ấy đến, đúng không nào? Nhưng hình như mẹ của Daichi phản đối việc cho em ấy tham gia hội trại này.”

“À, ra vậy.” Makabe nói.

“Nói thế nghĩa là bố mẹ của Daichi đã ly hôn rồi. Hai người vẫn đang tranh nhau quyền nuôi dưỡng, nên thành ra, Daichi lại bị bỏ rơi. Vì lý do đó nên em ấy đã bị tổn thương tình cảm chẳng?”

Kakizaki gật đầu.

“Ấy thế mà bố mẹ của Daichi vẫn cứ tranh luận làm thế nào để hàn gắn tổn thương đó. Đúng là không hiểu nổi những người làm cha làm mẹ bây giờ!”

Giọng của Kakizaki có phần tức giận. Có lẽ anh ấy cũng đang tức giận chính bản thân mình, vì trước đây anh ấy cũng không chăm chút cho gia đình, thế nên đã mất con trai khi nó tự tử.

“Thôi, nói thế thôi.”

Sư phụ ngăn Kakizaki nói tiếp.

“Đó là chuyện thường thấy mà. Nhưng mẹ của em ấy chắc cũng sẽ hiểu cho thôi. Daichi là đứa trẻ ngoan. Hơn nữa, đây là người đã sinh ra Daichi mà.”

“Sư phụ lúc nào cũng là người tốt.” Kakizaki thở dài, nói. “Em chính là người đã nhận Daichi từ tay của người bố ở cảng Tomari nên lúc đó em có nghe bố Daichi nhắc tới một chuyện đáng chú ý.”

“Chuyện gì vậy, anh Kakizaki?” Satomi hỏi.

“Bố của mẹ Daichi, tóm lại là ông ngoại của Daichi, nghe nói người này ở bên sở cảnh sát tỉnh. Còn mẹ của Daichi lu loa lên nói chồng cũ là “kẻ bắt cóc”. Nếu ông ta biến lời tố cáo đó của con gái mình thành sự thật thì bố của Daichi và sư phụ có khả năng sẽ bị bắt vì nghi phạm tội bắt cóc.”

“Ra vậy.” Satomi nói. Rồi Kakizaki lại nói tiếp.

“Tôi nghĩ trại của chúng ta là một hoạt động khá quan trọng và có ý nghĩa. Trại được chính các em học sinh bày tỏ lòng cảm ơn và cũng được nhiều nơi đánh giá cao.”

“Nhưng đâu có phải trại chúng ta hoạt động là để được cảm ơn hay được đánh giá cao.”

Kakizaki lắc đầu.

“Tôi không định nói thế, nhưng dù sao hoạt động của trại chúng ta vẫn thu hút khá nhiều sự quan tâm của mọi người. Có người thì cảm ơn, nhưng cũng có những người trách móc. Thậm chí có người không chỉ là trách móc đơn thuần mà còn phủ nhận hết tất cả cố gắng, thành quả mà phải tốn rất nhiều công sức mới có được.”

“Anh Kaki à, chuyện đó...” Makabe lên tiếng. “Anh đang nói tới chuyện của Kazuko phải không?”

Tim của Satomi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Mười hai năm trước, Mutou Kazuko đã cùng cô tham gia hoạt động trong trại. Cô nhớ lại khuôn mặt tươi cười của cô ấy lúc đó. Cô vô thức nắm chặt chiếc dây đeo trên ngực. Satomi và Mari, rồi cả Kazuko. Trong đầu cô hiện lên cảnh cả ba người đã cùng đồng hành ở trại này.

Kazuko đã vực dậy được khi ở trại này. Nhưng gia đình cô ấy đã không hiểu điều đó, cứ cho rằng bệnh tự kỷ của cô ấy trở nên nặng hơn, và mãi miết nghe theo tôn giáo mới nổi nào đó. Gia đình cô ấy hoàn toàn không công nhận chuyện cô ấy đã thay đổi. Cô còn nghe rằng gia đình cô ấy đã đổ hết trách nhiệm cho Kazuko về những chuyện xảy ra từ trước tới giờ. Đặc biệt, chị gái của cô ấy trách móc gay gắt nhất. Cô ấy đã bị gia đình khước từ, trong khi đáng lẽ gia đình phải là nơi cô ấy có thể tin cậy nhất, cố ấy đã không thể chịu đựng nổi và tự sát...

“Tóm lại, anh Kaki không hẳn chỉ lo lắng về chuyện sư phụ có thể bị cảnh sát bắt. Ý anh còn nói tới khả năng cuộc đời Daichi sẽ bị mẹ mình hủy hoại. Giống trường hợp của Kazuko, phải vậy không?”

Đúng là không thể tha thứ được chuyện đó. Satomi nhớ lại ngày hôm ấy, ngày cuối cùng ở trại. Cô nhớ lại cảnh lúc gia đình Kazuko tới đón cô ấy khi cô ấy đã hoàn toàn khỏe mạnh. Họ nói về khu trại, nơi chính họ đã đưa Kazuko tới là “Không thể chấp nhận được một chỗ như thế này!” và khẳng định đưa cô ấy về. Sau đó, cô được biết rằng những người phê phán hình thức tổ chức loại hình cấm trại này đã rớt vào tai bố mẹ của Kazuko nhiều điều gì đó. Họ gọi sư phụ là “kẻ lừa đảo”, họ coi cô và Mari, lúc đó vẫn chỉ là những đứa trẻ từng ở cùng Kazuko, chẳng khác nào kẻ thù. Người phụ nữ mà họ bảo là chị của Kazuko đã để lại cho cô ấn tượng rằng đó là một người đầy sự thù hận. Cô không còn nhớ khuôn mặt người phụ nữ đó trông như thế nào nữa, nhưng đến giờ cô vẫn chưa quên được sự thù hận đó. Không được để sự thù hận như thế trút lên các em học sinh bây giờ.

“Kaki à, chúng ta hãy làm như thế nhé!”

Sư phụ lặng lẽ nói.

“Vì chúng ta chẳng làm chuyện gì đáng xấu hổ cả nên chúng ta cứ đường đường chính chính là được. Xem nào, Kaki hẳn còn nhớ đúng không? Trước đây, cậu cũng từng bị nghi ngờ như thế nhưng cảnh sát đã hiểu cho cậu còn gì.”

“Không phải là hiểu cho mà là vì không có đầy đủ bằng chứng nên được thả ra.”

Satomi không hề biết chuyện đó. Trong số đội ngũ nhân viên đang làm ở đây, anh Kaki là nhân viên gạo cội nhất. Có lẽ trong lúc làm ở đây, anh ấy đã bị phụ huynh của em học sinh nào đó cáo buộc.

“Giáo phái mới à...” Makabe lẩm bẫm. “Giờ tính sao đây, sư phụ? Chẳng thà là tất cả cứ theo giáo phái mới đó luôn.”

“Sao?” Sư phụ bật nói.

Dường như trong thoáng chốc, sư phụ không hiểu ý của câu nói đó là gì. Makabe vừa nhếch mép cười vừa tiếp tục nói.

“Nếu sư phụ thành tâm lập giáo phái thì sẽ thu nạp được một trăm nghìn tín đồ đó.”

Mặt sư phụ tỏ ra khá ngạc nhiên nhưng rồi ngay lập tức khoanh hai tay trước ngực, gật đầu.

“Thế cũng được nhỉ. Chỉ cần quyên góp mỗi người mười nghìn yên là được một tỉ yên rồi.”

Satomi phì cười. Hội trại này và số tiền một tỉ yên. Hai thứ đó chẳng thể nào ăn nhập với nhau. Kaki cũng quay sang sư phụ nói:

“Sư phụ, lúc đó cứ để em làm kế toán cho. Em đây vốn cũng là nhân viên kế toán thuế nên rành về các mảnh trốn thuế lắm.”

Tất cả cùng phá lên cười. Nỗi lo lắng của Kakizaki ban nãy đã bị quên đi bởi tiếng cười đó.

~ Tại sân bay ~

Ngày Mười sáu tháng Bảy.

Khoảng hơn sáu rưỡi chiều, xe buýt tới sân bay Naha.

Cô thả trượt đồng xu vào hộp tiền để trả tiền phí xe buýt và giẫm chân vào đồng xu một trăm yên đang lăn dưới sàn rồi bỏ lại vào hộp tiền. Tài xế chỉ liếc nhìn hộp tiền chứ không nói gì. Khẽ thở dài.

Khi xuống xe, Murakami Satomi ngược nhìn bầu trời. Bầu trời vẫn sáng và chưa nhìn thấy trăng đâu cả. Mặt trăng sắp mọc hẳn sẽ tròn và đẹp. Satomi nắm chặt chiếc dây đeo trên cổ, cầu nguyện trước mặt trăng vẫn chưa ló. Cô cầu nguyện sao cho mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

Ngay trước mặt Satomi là tòa nhà ga sân bay. Phản chiếu trong mắt của Satomi, tòa nhà đó là một pháo đài.

Một pháo đài không chấp nhận mà chừa cô và những người đi cùng cô ra. Mái che để bảo vệ mọi người khỏi ánh nắng của Okinawa cũng tạo cảm giác uy hiếp như đang dồn ép lên cả nhóm. Nhưng cửa vào của pháo đài đó là cửa tự động. Khi Satomi đứng trước cửa, cánh cửa kính tự mở ra thật dễ dàng. Satomi lấy lại được chút dũng khí trước sự thực hiển nhiên đó. Sẽ ổn thôi. Mọi người sẽ làm tốt.

Bên trong tòa nhà, cả nhóm nhìn thấy khá nhiều cảnh sát. Dù không phải họ ở đây vì nhóm của cô nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái. Nếu tỏ ra sợ sệt, cảnh sát chắc sẽ nghi ngờ ngay. Mọi người trong nhóm của cô bình tĩnh, thẳng người bước về phía trước.

“Cứng quá đấy!”

Makabe Yousuke vỗ vào vai Satomi. Hôm nay anh có diện mạo nhìn không mấy quen thuộc chút nào. Anh mặc bộ đồ trông rất hợp với chiếc ca vát, lại còn xách chiếc cặp giống của nhân viên công sở. Bên trong chắc đựng chiếc máy tính xách tay đời cũ.

Makabe vừa nhìn đồng hồ vừa nói: “Chúng ta đến hơi sớm. Làm thủ tục check-in [1] xong chúng ta ra ăn Suba nhé!”

Suba tức là món mì Soba của Okinawa. Satomi rất ngạc nhiên trước giọng điệu khá bình tĩnh đó, cô nói: “Anh nói thật đấy à?”

Makabe nói với vẻ mặt khá nghiêm túc: “Thật chứ. Nếu để cái bụng rỗng thì sẽ tụt đường huyết. Nếu đường glucose không lên đến não thì phán đoán sẽ không chuẩn xác được. Cái bụng no cũng là một vấn đề nên chắc một bát Suba là vừa đủ.”

“Những lúc thế này lại còn lo chuyện ăn.” Người đằng sau vừa lên tiếng đó là anh Kakizaki Osamu. “Nhưng có khi đúng là nên cho gì đó vào bụng đã. Từ giờ cho tới mười một giờ sẽ là cuộc thử thách thể lực đó.”

“Nào, trước tiên cứ làm thủ tục check-in cái đã.”

Cả nhóm để Makabe dẫn đầu, đi đến chỗ nhân viên làm thủ tục.

Chỗ làm thủ tục check-in ở trên tầng ba. Sau khi làm thủ tục check-in ở đây, cả nhóm sẽ đợi ở phòng chờ tầng hai trước khi lên máy bay.

Không biết có phải do trước kỳ nghỉ hè và lại là tối Chủ nhật hay không mà sân bay khá đông, nhưng cũng không đến mức khó đi cho lắm. Nhóm của Satomi không gặp khó khăn mấy trước đám đông hành khách, cuối cùng họ cũng tới được chỗ nhân viên của hãng hàng không Ryukyu ở phía cuối, góc bên phải.

Hãng hàng không Ryukyu là một hãng trẻ, bắt đầu hoạt động từ năm 1998, với tư cách là nhóm mới tham gia theo hướng Open-sky [2]. Hiện hãng đang khai thác các chuyến Naha - Haneda, Naha - Itami. Nó mang đặc

thù của một tình thúc đẩy mạnh về du lịch hay sao mà trong số các hãng mới tham gia đang đối mặt với hàng loạt thách thức, hãng vẫn đang cạnh tranh khá ngang ngửa với nhiều hãng khác. Số tiền hỗ trợ có được nhờ chính sách thúc đẩy kinh tế của chính quyền tỉnh Okinawa được sử dụng một cách hiệu quả, tạo phí đi lại thấp nhất giữa các khu vực giải thích cho khả năng cạnh tranh đó. Mục tiêu Makabe nhắm tới lần này là hãng hàng không Ryukyu này.

Satomi nhớ tới câu nói của Makabe.

“Nếu là hãng hàng không trẻ, có khả năng là hãng đó sẽ ứng phó non nớt với các vụ việc. Tất nhiên là tổ bay đã được huấn luyện ứng phó với khủng bố ở các hãng hàng không lớn, nhưng lại chưa có kinh nghiệm thực tế ở ngay hãng hàng không của mình thì kiểu gì cũng bị lúng túng. Tuy là hơi tội nghiệp họ nhưng tôi muốn xác suất thành công tăng lên, dù ít cũng được.”

Makabe đã giải thích lý do vì sao nhắm tới hãng hàng không Ryukyu. Vì đó là hãng hàng không của tỉnh mình nên Satomi có cảm giác gần gũi với hãng Ryukyu này. Ý của Makabe nghe là hợp lý nhất rồi nhưng Satomi vẫn muốn nếu được cứ tránh hãng Ryukyu ra. Và khi được hỏi nếu chọn hãng Japan Airline hoặc hãng ANA có được không thì không thể trả lời là “Được”. Kiểu gì cũng sẽ gây thiệt hại và rắc rối lớn cho nhiều người. Cái cảm giác gần gũi với một hãng hàng không không có ý nghĩa gì đối với thực tế đó cả. Makabe hoàn toàn đúng.

Ngày hôm kia, Makabe đã kiểm tra ghế trống trên chuyến bay ở trang chủ của hãng Ryukyu. Vào ngày Mười sáu tháng Bảy, chuyến bay số 8, xuất phát lúc hai mươi giờ tới sân bay Haneda. Vẫn còn chín ghế trống. Nếu không lên được chuyến này, kế hoạch sẽ bị đổ bể ngay trước khi xuất phát. Makabe vội vàng đặt chỗ luôn. Tuy nhiên anh không đặt cùng một lúc ba chỗ mà đặt mỗi người một chỗ riêng. Vì nếu đặt cùng lúc ba chỗ, nhân viên làm thủ tục check-in sẽ tinh ý nhận ra và tâm lý xếp cho ba người ngồi ghế liền nhau luôn. Trong kế hoạch lần này, ba người sẽ phải tản ra mỗi người một nơi. Mua ba vé cùng một lúc mà lại muốn ngồi tách nhau ra thì sẽ bị nghi ngờ ngay. Đây là cách xử lý để tránh trường hợp đó.

Trước khi tới quầy làm thủ tục, họ đã nhìn bảng thông báo các chuyến bay khởi hành hay đáp xuống. Chuyến bay số 8 đi Haneda có hiển thị là đã kín ghế ngồi. Thật may là đã đặt sẵn chỗ từ trước.

Ba người giả vờ như là người lạ, không biết nhau, họ tiến tới quầy làm thủ tục, nhận vé lên máy bay.

Qua được “cửa ải” đầu tiên. Không biết có bị các nhân viên nghi ngờ không? Không biết trông họ có giống nhân viên công sở ở Tokyo đang đi tận hưởng ngày cuối tuần ở Okinawa không? Trong chiếc túi cầm trên tay, để ngụy trang, cô có để mấy bộ đồ lót đã dùng và bàn chải đánh răng, còn để thêm cả cuốn sách hướng dẫn du lịch của tỉnh Okinawa mua ở hiệu sách cũ. Chắc sẽ không xảy ra nhưng nếu bị bắt mở túi ra ở chỗ này cũng không vấn đề gì.

Không cố ý nhưng khi cho tay vào túi, cô lại phát hiện ra chiếc điện thoại mà Makabe đã đưa. Đó là chiếc điện thoại to, kiểu đời cũ.

“Quý khách có nguyện vọng ngồi hàng ghế nào không ạ?”

Nhân viên quầy làm thủ tục cười tươi hỏi. Câu trả lời đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Kakizaki sẽ ngồi ở ghế sát lối đi phía đằng trước khoang. Makabe ngồi ở ghế sát lối đi khu vực giữa khoang. Còn Satomi ngồi ở ghế sát lối đi khu vực phía sau khoang. Có vẻ số khách tới check-in vẫn còn ít nên cả ba đã được xếp chỗ đúng như ý muốn. Trước mắt, họ đã thành công bước đầu. Họ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Nào, cùng giải lao trước khi lên máy bay. Đi ăn Suba thôi.”

Makabe nói xong, lên thang cuốn, ra chỗ nhà hàng trên tầng 4. Trông thái độ Makabe chẳng hề khác so với mọi khi.

Anh ta không hề căng thẳng sao? Satomi nghĩ. Tới đây sẽ xảy ra một vụ việc khủng khiếp... rất có thể khi cần sẽ phải giết người. Vậy mà... Chẳng bù cho cô, không những không ăn nổi mà còn thấy bụng khó chịu do căng thẳng. Ngay cả Kakizaki ban ngày còn bình tĩnh là thế mà giờ nét mặt cũng cứng đờ hơn. Ấy thế mà Makabe chẳng mấy may có gì khác so với lúc chuẩn bị hộp cơm ăn ở trại.

Chắc sự phụ đã mượn “gan hùm” này của Makabe. Có một người như Makabe hiện diện ở trại sẽ cảm thấy an toàn hơn nhiều. Có vẻ như Makabe

cũng rõ vai trò này của mình nên luôn thể hiện cái tôi của anh rất rõ. Anh luôn nói với những em học sinh đã mất hết tự tin rằng: “Không vấn đề gì đâu. Đơn giản lắm. Các em sẽ làm được dễ dàng.”

Nhớ lại những chuyện ở trại, bỗng trong thoáng chốc, Satomi thấy nóng nóng ở ngực. Cô và mọi người giờ đã không thể quay lại quãng thời gian vui vẻ đó nữa.

Không, không phải.

Không cần thiết quay lại chứ. Cô và mọi người sẽ tiến sang một giai đoạn tiếp theo. Chính sư phụ sẽ dẫn tất cả tới giai đoạn ấy. Việc cả nhóm cần làm bây giờ là một việc cần thiết để thực hiện điều đó.

Trên tầng 4 có hai quán mỳ Soba Okinawa. Vì vẫn đang trong khung giờ trước 7 giờ tối nên quán khá đông. Cả ba bước về phía quán, chọn nơi có ghế trống ở chiếc bàn ăn hình tròn. Satomi gọi bát mỳ Soba Okinawa. Kakizaki cũng gọi giống thế. Chỉ mỗi Makabe là gọi bát Sokisoba. Đó là bát mỳ Soba Okinawa nhưng cho thêm miếng sườn lợn. Bát mỳ đó khá xa xỉ, và giá cũng khá đắt.

“Cậu có nhầm không khi gọi bát Sokisoba?” Kakizaki nói.

Nhắc mới nhớ, trước đây, Makabe hay nói Sokisoba là “Nhiều mỡ quá. Là bát Suba phiên bản lỗi.”

“Đây là bữa tiệc cuối cùng mà. Cứ tự thưởng cho mình một chút đi. Bữa ăn xa xỉ cuối cùng là bát Soki cũng là tiết kiệm quá rồi còn gì.” Makabe nói.

Bát mỳ Soba Okinawa đã được mang tới. Satomi nhìn chăm chăm vào bát mỳ. Đúng như lời Makabe nói, có lẽ đây sẽ là bữa ăn cuối cùng cô được ăn trên đời này. Cô đã sống được hai mươi tư năm, chưa từng nghĩ rằng món cuối cùng mình ăn sẽ là bát mỳ Soba Okinawa.

Cô nghĩ đang hồi hộp nên ăn sẽ chẳng thấy mùi vị gì cả nhưng không ngờ cô lại có thể ăn ngon đến thế. Cô uống cạn đến giọt nước mỳ cuối cùng. Chắc là do câu “bữa tiệc cuối cùng” của Makabe cứ đọng trong đầu cô chẳng? Ăn bát mỳ Soba xong, cô thấy đỡ căng thẳng hơn. Cô đã bình tĩnh và thấy lạc quan hơn dù chỉ là chút xíu. Không sao, sẽ ổn thôi. Nhóm

của cô sẽ làm được. Chẳng phải họ đã mua được vé máy bay mà không hề bị nghi ngờ sao?

“Vẫn hơi sớm, nhưng chúng ta ra chỗ cửa lên máy bay thôi.” Kakizaki nói.

Anh ấy vừa ăn bát mỳ nóng hay sao mà mặt hơi đỏ lên. Nhìn nét mặt vẫn cứng nhắc như lúc trước nhưng thấy rõ là đã lấy lại được vẻ bình tĩnh đáng nhờ cậy như mọi khi.

“Để tôi khao.” Kakizaki nói. Thanh toán xong, cả ba cùng đứng lên, đi xuống thang cuốn. Tầng hai nhận nhịp người mua quà lưu niệm. Bọn họ len vào giữa đám người đó, hướng về phía cửa soi hành lý xách tay. Trên đường, họ va phải đôi nam nữ còn trẻ. Đôi nam nữ đó nói “Xin lỗi” rồi bước đi luôn. Cả hai trông đều rám nắng. Chàng thanh niên mặc áo phông in chữ “Vẻ đẹp biển” và có hình vẽ minh họa đảo Zamami. Đảo Zamami chính là nơi nhóm của Satomi tổ chức hội trại. Chắc cả hai đã tới đảo đó giống như họ. Nhìn hai người nắm chặt tay nhau trông rất hạnh phúc.

Còn mình chẳng được hạnh phúc như thế. Satomi thầm nghĩ. Nói thật lòng, cô từng muốn thử hẹn hò bình thường với một anh chàng nào đó, rồi có một tình yêu ướm át đến nỗi khiến người khác phải nhú mày lại. Nhưng đến lúc này rồi thì có thể nào cũng được. Cô giờ không đuổi theo ước mơ nhỏ bé đó nữa. Cô sẽ tới một nơi hạnh phúc hơn thế nhiều. Dù vậy, dẫu chỉ một lần thôi cũng được, cô muốn thử yêu mà không phải e ngại, dè chừng.

“Đi nào.”

Makabe vỗ vai Satomi. Cô bất chợt quay lại, thấy Makabe đang nhìn mình chăm chăm, trông mặt có vẻ tiu nghỉu. Hay là anh ta đọc được suy nghĩ của mình? Satomi bỗng đỏ mặt.

Cô chỉ nói “Em xin lỗi!” rồi bám theo Kakizaki đang đi đằng trước.

Cả ba đang đứng phía trước cửa soi hành lý xách tay. Đây là “cửa ải” thứ hai. Trong kế hoạch lần này, đây là nơi phải chuẩn bị công phu nhất. Tóm lại là mang vũ khí lên.

Đầu tuần tới, sẽ có một cuộc họp quốc tế được tổ chức tại Okinawa. Sân bay có nhiều cảnh sát là vì thế. Cảnh sát sẽ thắt chặt an ninh hơn so với mọi khi. Thực tế là ngay ở cửa soi hành lý xách tay, có một cảnh sát thân hình

vạm vỡ đang đứng. Dù Makabe có tập võ Karate đi nữa, nếu đấu với anh ta thì chắc chắn Makabe sẽ bị đo ván trong tích tắc. Chọn ngày này để hành động thật là không đúng thời điểm cho lắm.

“Không phải lần tấn quá mức cần thiết đâu,” Makabe nói về chuyện cảnh sát. “Điều mà cảnh sát lo là việc mang vũ khí vào Okinawa. Còn chuyến bay đi khỏi Okinawa sẽ không cần phải chú ý quá nữa. Họ kiểm tra gắt gao những chất gây nổ có thể được sử dụng để thực hiện khủng bố tại sân bay, chúng ta đâu có những thứ đó.”

Sau đây sẽ biết được lời Makabe nói có đúng hay không. Cả ba cùng xếp thành hàng dọc. Đứng đầu là Makabe, tiếp theo là Satomi, và cuối cùng là Kakizaki. Đúng kiểu Satomi được bảo vệ bởi hai người đàn ông. Chắc hai người muốn trong khả năng có thể giảm bớt phần nào gánh nặng tâm lý cho Satomi. Nhân viên an ninh sẽ kiểm tra không chỉ hành lý xách tay mà còn cả dáng vẻ của người cầm hành lý đó, để đoán xem có dấu hiệu khả nghi hay không. Chắc chắn khi đứng kẹp giữa hai người, cô có thể yên tâm hơn đôi chút.

Đã tới lượt Makabe. Anh đặt chiếc túi lên khay. Anh lấy ví, điện thoại di động đặt lên một khay nhỏ khác rồi đi tay không qua cửa. Không thấy có tiếng bíp bíp. Rồi anh cứ thế đứng chờ chiếc túi được chuyển qua.

“Xin lỗi, anh cho kiểm tra bên trong được không?”

...

CHƯƠNG KẾT THÚC

...

CHÚ THÍCH

[1] Thủ tục trước khi lên máy bay.

[2] Mở hoàn toàn bầu trời để có thể tự do khai thác các đường bay quốc tế.

[3] Hệ thống điện thoại vô tuyến cầm tay.

[4] ...

[5] ...

Table of Contents

[Thông tin ebook](#)

[Giới thiệu về tác phẩm](#)

[Giới thiệu về tác giả](#)

[Mục lục](#)

[CHƯƠNG MỞ ĐẦU](#)

[Chú thích](#)